

го въ исты-ты му очи. Той оште скрышемъ ся чрѣви, че нѣма всицкы-ты оныя достоинства, кои-то приатель-тъ му мысли, че той има, нѣ душиа-та му придобыва силѣ и му помага да ся исправи. Той ся радва, че добры-ты му качества не сѣ останѣли скрты отъ приателя му, и му остава благодаренѣ. Ревнува да придобые и другы достоинства. И ето, благодареніе на дружбѣ-тѣ, че смѣло врѣви на прѣдъ и ся усовръшыва чловѣкъ, кой-то бѣше оште далечъ отъ това, и далечъ бы останѣлъ.

Недѣй брѣза да трѣсишь приатели. По добрѣ е да нѣмашъ ни одного, нежели да ся каешъ, че си прибрѣзалъ да ты изберешъ. Нѣ като найдешъ единъ достоинъ, почитай го съ високо приательство.

Това благородно чюство бѣше освячено отъ вси-ты философы, освячено е и отъ вѣрѣ-тѣ.

Мы намираме хубавы примѣры за това въ св. Писаніе; *“Душиа Ионаана съ душею Давидовою сопряжесе.... Возлюби его Ионаанъ отъ души своя....”* Но оште повече приательство-то е освячено съ примѣр-тъ на самага Искупителіа! Той дрѣжи на грѣди-ты си главѣ-тѣ Иоаннова, кога-то той спи, и отъ кръста прѣди да испусти духъ, изричія тыя божественны слова, плѣны съ